

Desatero Božích přikázání – IV.

1. přikázání

„Krok víry“ člověka – rozhodnutí k víře a vztahu s Bohem.

Farní dopis č. 187 – duben 2019

Milí farníci a poutníci.

Čas plyne a spolu s ním i doba postní a tak se pomalu blížíme k oslavě Kristova vítězství nad smrtí a hříchem o velikonočním jítu vzkříšení. Chceme se však i v tomto duchovně bohatém období vrcholící postní doby a přicházející doby velikonoční věnovat našemu dosavadnímu povídání o Desateru Božích přikázání. Nejprve si ale připomeňme, co bylo obsahem minulé části. Byla řeč o tom, jak Bůh se zájmem o člověka jej zve k osobnímu vztahu. Jak po narušení tohoto vztahu hříchem Bůh dává člověku stále novou možnost opakovaně do tohoto vztahu vstoupit, obnovit jej a tak se rozhodnout pro život s Bohem. Kdy tato Boží opakovaná nabídka a pozvání nakonec vrcholí v příchodu slíbeného Vykupitele v Ježíši Kristu, který uzavírá trvalou a věčnou smlouvu mezi Bohem a člověkem skrze svoji oběť a smrt na kříži. Skrze tuto Ježíšovu oběť pak Bůh člověku nabízí odpuštění hříchů a záchranu a otevírá nám tak cestu k trvalé radosti s Ním v nebi.

A my – každý člověk osobně – jsme pozváni, abychom skrze osobní rozhodnutí a „krok“ víry přijali Ježíše Krista a spolu s Ním přijali i tuto Boží velkorysou nabídku a pozvání, které čeká na naši odpověď. Krok víry je zde pak i zároveň krokem důvěry vůči Bohu a Ježíši Kristu. Kdy „věřit“ neznamená jenom uznat Boží existenci, ale také se plně Bohu svěřit. Svěřit se neboli důvěřovat, že je se mnou i ve všech situacích, které mi každodenní život přinese. Že to není vůbec snadné, zjišťujeme v mnohých z nich, kdy je naše víra a důvěra vůči Bohu zkoušena téměř nad naše síly.

Možná všichni známe nebo jsme už slyšeli průpovídku: „Co tě nezabije, to tě posílí.“ A tak i každá zkouška naší víry a důvěry je příležitostí k jejímu růstu a upevnění. Přesto bude jistě správné za růst a upevnění své víry Boha prosit a také svým přičiněním – vzděláváním se ve víře o to usilovat.

Naše víra se totiž má prakticky projevit v našich základních postojích k určitým skutečnostem našeho života. Víra se nemůže projevit jen v tom, že v neděli jdu ze zvyku do kostela, nebo jednou za rok ke svátostem, nebo že dáme pokřtít dítě, pak je přinutíme ke svatbě v kostele a budeme si přát církevní pohřeb... Víra musí být znát na našich vnitřních postojích – k Bohu, k lidem, k majetku, k práci, k bolesti, k manželství – zkrátka ve všech životních situacích by měla být moje víra poznat, i kdybych o ní nemluvil. Ovšem k tomu člověk nedospěje hned – i víra si vyžaduje stálý růst, určité dozrávání, abychom dospěli k závěru sv. Pavla: „*Vím, komu jsem uvěřil a jsem si tím jist...*“ A toto zrání, dospívání ve víře, to už je také naše starost a povinnost, kterou nám ukládá 1. přikázání. Bůh nám dal začátek víry jako dar už na počátku našeho života, při sv. křtu. Dal nám ji jako semeno, které se má probudit a potom růst také naší přičinlivostí, dal nám ji jako světlo, které má stále svítit a k tomu je třeba, abychom je udržovali a živili z určitých zdrojů, které k růstu ve víře máme k dispozici.

Proto naší víru nejvíce ohrožuje náboženská lhostejnost a nezájem. Podobně to vyjadřuje i výrok sv. Jana Boska: „*Největším nepřítelem katolíků je jejich vlastní nevědomost ve víře.*“ Žádné vnější pronásledování, žádný útisk, nemůže věřícím tolik uškodit jako nevědomost ve víře. Proč tolik věřících v minulosti ztratilo víru? Protože ji neznali... Z víry jim zůstalo několik náboženských úkonů, spíše zvyk, kterými si zpestřovali určité události svého života, ale víra jejich život nikterak neutvářela...

První přikázání nám na prvním místě ukládá, abychom se ve víře vzdělávali. Je to celoživotní úkol. Proto bude dobré zmínit alespoň některé zdroje růstu ve víře, abychom z nich s užitkem čerpali a svoji víru upevnili a také v ní rostli. To ale až příště...

Desatero Božích přikázání – V.
1. přikázání
Zdroje růstu víry – vzdělávání se ve víře

Farní dopis č. 188 – květen 2019

Milí farníci a poutníci,

Nedávno jsme prožili velikonoční svátky a při nich oslavili slavnost Zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Událost, která je základním „kamenem“ naší křesťanské víry. Naše víra i vztah k Ježíši Kristu tak mohl být opět posílen Boží milostí, kterou jsme při prožití této slavnosti přijali.

V minulé části našeho povídání jsme se však dověděli, že je potřeba se ve víře vzdělávat stále, že je to celoživotní úkol. A že je toto vzdělávání ve víře nutné a potřebné nám ukazuje jednoduchý příklad žáků ve škole. Ti chodí do školy každý den a postupně se seznamují a učí mnoha věcem. S přibývajícím léty školní docházka pak přibývá probraného učiva a také vědomostí, které žáci či studenti znají a umí. Bez každodenního chození do školy a učení by naopak nic moc neuměli a neznali. A tím by nakonec „ubližili“ nejvíce sobě samým.

Tento příklad nás tak může povzbudit, abychom na vzdělávání ve své víře nezapomínali. Proto už nemůžeme říci: „Už toho vím dost.“ Nebo také nestačí říci: „Však chodím každou neděli do kostela – to stačí.“ Jistě, kdo pozorně naslouchá Božímu slovu, může se v leccems poučit a povzbudit. Ale jak jsme zapomětliví – vyjdeme z kostela a už nevíme, o čem bylo evangelium. Proto je nutné vzdělávat se i doma. A na prvním místě číst Písmo svaté, Bibli. Je to základní zdroj naší víry, ta obsahuje zjevené pravdy Boží. Sv. Pavel píše: „Veškeré Písmo je Bohem vdechnuté a je užitečné k učení, usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby člověk Boží byl způsobilý ke každému dobrému dílu...“ (2Tim 3,14), a sv. Jeroným dodává: „Kdo nezná Písmo, nezná Ježíše Krista.“ Jak potom dokážeme Ježíše v jeho příkladu následovat? K našemu růstu ve víře, je tedy třeba Písmo svaté – Bibli znova objevit a z tohoto zdroje pravidelně čerpat jako z bohaté studnice Boží moudrosti.

Dalším zdrojem, opět základním a bohatým k našemu vzdělávání se ve víře, je Katechismus katolické církve. Tato kniha by rovněž měla být po ruce v každé rodině. Najdeme zde základní informace o své víře, normy pro mravní život, poučení, když člověka napadne nějaká pochybnost. Bylo by tedy dobré, aby tato kniha v žádné rodině nechyběla.

Dále je dobré občas si něco přečíst z dějin církve, ale ne to co, napsali zarytí nepřátelé církve, ale to co psali lidé upřímně oddaní pravdě... A k tomu patří i dobré životopisy svatých – ti nám ukazují, jak uváděli evangelium v praktický život, jak zápasili se svými slabostmi, jaké byli jejich postoje k určitým skutečnostem z jejich života. Dávají nahlédnout do hlubšího duchovního života, ukazují, že svatí byli lidé jako ti ostatní kromě jednoho: nezůstali na povrchu...

Jako další významný zdroj vzdělávání ve víře můžeme připomenout vysílání radia Proglas a TV Noe či slovenské TV LUX, které je dostupné, mám za to, téměř po celém území naší republiky. Zde si můžeme vybrat z mnoha kvalitních pořadů, které jsou ke vzdělávání ve víře – pro dospělé i pro děti – přímo zaměřené. Nebo skrze tyto sdělovací prostředky jsme současně seznamováni s aktuálním děním života církve nebo např. různými aktuálními tématy života společnosti.

Vedle zmíněných křesťanských sdělovacích prostředků máme možnost také sáhnout po kvalitních křesťanských časopisech či jiných tiskovinách. Mezi nimi bych např. zmínil časopisy: Světlo, Milujte se, nebo Immaculata, které svým tematickým zpracováním

v posledních letech získaly na své kvalitě. Myslím si, že v každém novém čísle může člověk najít něco, co jej zaujme.

Vedle těchto zmíněných „osvěčených“ a „starých známých“ zdrojů ke vzdělávání se ve víře jsou zde samozřejmě už další nové, jejichž existenci v posledních letech umožnil rychlý technický rozvoj.

Možností ke vzdělávání se ve víře máme dostatek, zůstává tedy otázka, nakolik či zda jich vůbec využíváme. Samozřejmě asi nestihneme všechno sledovat nebo ani není nutné všechno přečíst nebo slyšet, ale přece jen by bylo dobré těchto možností využívat. Aby naše víra rostla a byli jsme ji také schopni předávat svým dětem a dalším generacím našich potomků. Za to máme před Bohem také zodpovědnost.

S požehnáním pro všechny...

P. Stanislav Váša

Desatero Božích přikázání – VI.

1. přikázání

Zdroje růstu víry – modlitba

Farní dopis č. 189 – červen 2019

Milí farníci a poutníci.

Prožili jsme krásný mariánský měsíc květen. A protože čas velmi rychle plyne, je tu opět pouť 1. soboty a s ní i příležitost pokračovat v našem povídání o Desateru Božích přikázání. V minulém „dopise“ jsme hovořili o důležitosti vzdělávání se ve víře. Jako první z takových zdrojů růstu ve víře jsme uvedli Písmo svaté – Bibli. Skrze texty, které Bible obsahuje, se nám Bůh odhaluje, neboli zjevuje a dává se nám poznat. Pro tyto zjevené Boží pravdy je pro nás Bible základním zdrojem naší víry. Četba Pisma svatého, přemýšlení či rozjímání nad těmito texty nás pak vede k postupnému poznávání Boha – kým je a jaký je. Tak postupně s poznáním Božích tajemství může růst i naše víra a osobní vztah s Bohem.

Jako další důležitá kniha pro naše vzdělávání se ve víře byl zmíněn Katechismus katolické církve. Jeho obsahem je nauka církve. Najdeme v něm základní informace o své víře, normy pro mravní život, nauku o svátostech nebo poučení, když člověka napadne nějaká pochybnost. Pro toto velké bohatství ukryté v Katechismu jej můžeme chápat jako takový „návod“, jak žít podle zjevené Boží pravdy obsažené v Písmu svatém. Čerpat z tohoto zdroje je pak velkým přínosem pro růst a upevnění naší víry. Podobně i další uvedené příklady zdrojů jako např.: tiskoviny, TV, životopisy svatých atd., mohou náš růst ve víře ještě více podpořit. Jen je třeba z nich vytrvale čerpat.

Dalším důležitým zdrojem odkud můžeme čerpat posilu pro růst ve své víře, je modlitba. Je to rozhovor člověka s Bohem. Katechismus katolické církve říká, že modlitba je povznesení duše k Bohu nebo prosba k Bohu o vhodná dobra. Modlitba je tak naším každodenním poutem s Bohem, kdy se k Bohu obrácíme se všemi záležitostmi našeho srdce, v našich potřebách duchovních i hmotných. Obrácíme se tak k Bohu s důvěrou, že nás slyší a vyslyší a také pomůže v našich záležitostech. Zkušenost vyslyšení – zkušenost s Boží odpovědí je pak něčím, co je posilou naší víry. Taková zkušenost vyslyšení pak probouzí i důvěru a upevňuje či dává vzniknout osobnímu vztahu člověka s Bohem, kdy člověk zatouží poznat Boha, zatouží se o Něm něco více dovědět. Tak člověk může skrze zkušenost vyslyšení postupně dospět až k osobnímu vztahu s Bohem, který každá další zkušenost vyslyšení a pomoci dále prohlubuje.

Opravdovou modlitbu tedy nemůžeme brát jako mechanické odříkávání naučených slov, ale naopak berme ji jako setkání s Bohem, jako dialog s Ním. Jen tak pochopíme, jak pravdivé je

tvrzení: „Kdo se modlí, tak i věří, kdo se přestává modlit, přestane i věřit.“

Je to totiž podobné jako vytvářet vztahy mezi lidmi. Když mi někdo bude vyprávět o vlastnostech určitého člověka nebo o tom, co dobrého vykonal, pro vytvoření vzájemného vztahu to stačit nebude. Potřebuji se s ním osobně setkat, trochu s ním pohovořit a získat osobní zkušenost. Teprve potom ho mohu lépe poznat a může se mezi námi vytvořit určitý vztah. Podobně mohu také o Bohu mnoho vědět, mohu i dost podrobně znát Písmo svaté a třeba mít i velké vzdělání v oboru teologie, ale dokud se s Bohem nesetkám, dokud s ním nebudu mluvit, nebudu asi ani opravdově věřit. Snad budu uznávat, že Bůh existuje, ale jinak mi Bůh bude vzdálen a pro můj život to ale nebude téměř nic znamenat... Nějak podobné to může být i mezi dvěma manžely: vezmou se, začnou společný život, ale mají moc starostí (např. stavějí dům, zařizují si byt) a prožívají tak stálý spěch. Nemají čas jeden na druhého, najednou se začnou jeden druhému odcizovat až v jedné chvíli zjistí, že si nemají co říci a rozcházejí se... Tak je tomu někdy i mezi člověkem a Bohem. Člověk nemá čas Bohu poděkovat, poprosit ho, setkávat se s Ním. Člověk si myslí, že ještě věří, ale ve chvíli když přijde nějaký náraz – něco těžkého a nečekaného, tehdy zjišťuje, že mu víra nic neříká a Bůh je mu cizí...

Proto nás Pán Ježíš vybízí k modlitbě: „Modlete se neustále...“ Také nám doporučuje modlitbu osobní: „Když se modlíš, vejdi do své světničky...“ K setkání s Bohem tak potřebuji chvíli ticha, osamělé místo, Boží chrám... K osobní modlitbě pak patří nejen naše slova, ale i chvíle ticha a naslouchání...

Podobně Pán Ježíš doporučuje modlitbu společnou: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu...“ Společná modlitba má velkou hodnotu. V rodinách se stává setkáním rodiny s Bohem, ale také duchovním setkáním jednotlivých členů rodiny mezi sebou navzájem. Podobně je tomu i při společné modlitbě v našich farnostech – našich farních rodinách. Kéž tedy dokážeme hodnotu společné modlitby stále objevovat a také správně docenit.

S požeňáním pro všechny...

P. Stanislav Váša